איבעיה להו בים לחתד. במתנת בריא ודיוטא לחתד (C) הוי מקום שיור מי איכא להאי בעל דיוטא שיור מקום בחלר להולאת זיון

או לא. אם חמצי לומר לא הוי שיור לאחריני אבל לעצמו הוי שיור כגון דאמר ליה ביח אני מוכר לך חוץ מדיוטא העליונה או דלמא ליכא שיור: **ואליבא דרב זביד.** דכי א"ל סתמא בית זה אני מוכר לך לא קנה דיוטא העליונה כדתנן בהמוכר את הבית (לעיל דף סא.) לא מכר את הגג בזמן שיש לו מעקה גבוה י' טפחים דהיינו דיוטא וכי א"ל חוץ לטפויי מילתא קאמי ושייר לו מקום בחלר להולאת

לעיל סג: סד.], בי , ב.
מ"ו, ג) נדרים מג:, ד) [עי" מוס' לקמן קעד: ד"ה שכיב],
ס) מאיבעיא להו עד מיקו אינו

מגירסת הרשב״ם. רש״ל, 1) [לעיל קל.], 1) [לעיל קמו:],

עו א מיי׳ פכ״ד מהל׳ מכירה עו א תיי פכיד תהכי תכירה הלי טו ועי במ"ת טוש"ע ח"ת סי ריב סעיף ג: עח ב תיי פ"ח תהלי זכייה ותתנה הלי כל סמג עשין

. פב טוש"ע ח"מ סי' רג סעיף

יק: עמ גדה מיי שם הלי כ ועיון בהשגות וכמ"מ טוש"ע שם מ"י: בוזח מיי שם פ"ט הלי יז

סמג שם טוש"ע ח"מ שם סעיף יב: סעיף יב: מי ב מיי שם הלי יט טוש"ע שם סעיף ג וחוזר

:כולן בכוק. פב ל מ מיי שם הלי ג וסמג שם טוש"ע ח"מ סי' רנג

רריוו ורשוח בעיא מתנינן לי׳ ואדריש לקיש דאמר ריש לקיש כו׳ משום דלטפויי מלתא קאתי: איבעיא להו מכר בית לאחד ודיוטא לאחר מהו. מי אמרינן דהוי שיור בחצר ומצי האי שני שיור בחצר ומצי האי שני להוציא בה זיזין וגזוזטראות: אמר לראשון חוץ מדיוטא אני מוכר לך. הוי שיור בגוף החצר דלטפויי קאתי: שכיב . מרע שכתב כל נכסיו לאחרים. נה עשכתב כל נכסיו לאוחים. ולא שייר כלום: רואין אם כמחלק, שיהיה שדה זו לפלוני ל) וכן מכל נכסיו ואם מת קנו כולן ואם עמד מחליו . חוזר בכולז אפי׳ מראשוז חחור בכולן אפיי מראשון דלא אמריי מה שנתן לאחרון הוי שיור לקמאי משום דאמר מעיקרא הוה סדור בלבו מה שיהא נותן לכל חד ואילו היה יכול לומר לכולן בדבור אחד היה עושה אלא שאי אפשר לקרות שתי שמות כאחת ולא הוי אחרון שיור יותר מראשון דלכולן רצה לומר בדבור אחד אלא שאי אפשר בובוו אווו אלא שאי אפשו הלכך אם עמד חוזר בכולן אפי' מראשון: אם בנמלך. שנתן שדה אחת לפלוני וקודם שהיה נותן לאחד היה ממתין ומימלך מעצמו ואחר כך נותן וכן בכולן. ודאי הוי שיור ואם עמד אינו חוזר שיון לאל באחרון בלבד דלא שייר מאחרון כלום. ומקשי׳ ואמאי קנו כולהו לבר מאחרון וניחוש דלמא האי דמימלך השתא בכוק, ומשני לעולם אינו חוזר אלא באחרון בלבד וכל אחרונה הוי שיור לראשונה הואיל דנמלך, ודקא אמרת ניחוש דלמא עיוני מעיין ודאי לא מעיין השתא בשעת דבור לא מעיין השתא בשעת דבור דסתמא שכיב מרע מידק דייק ברישא מאי דבעי למיעבד והדר יחיב בשעה אחת לכל מאן דבעי אלא האי כיון דמתמלך וממתין שעה בין נתינה לנתינה ש"מ שיורר שייר ואיוו חוזר אלא ראחרוז רלרד -דלא שייר לו כלום: שמא יש דרא שייר דו כדום: שמא יש לו נכסים במדינת הים. ושייר לעצמו: היכי משכחת לה. הא מצינן למימר שמא נכסים יש לו במדינת הים ושיירו יש לו במזינות הים ושיחו ואמאי אין מתנתו מתנה: באומר כל נכסי לו. דהשתא לא משייר ליה כלום בעולם. והא דאמר רב נחמן שכיב מרע שכתב כל נכסיו עמד אינו חוזר משום דכל נכסין שבכאן משמע שכתב לו ולא אותן שבמדינת הים: ומר בר רב אשי (משמיה) אמר מתני׳ במוחזק. שמוחזק הוא שאין במוחזק, הוא שאין לו נכסים במדינת הים שלא היה שם מעולם ומשום הכי לא שייר ואין מתנתו מתנה. ולעולם כדקאמר רב נחמן: איבעיא להו. שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחד וחזר וכתב כל נכסיו לאחד וחזר וכתב מאותן הנכסים עצמן מקצתן לאחר שרשאי הוא לעשות רי

חיישינן שמא יש לו נכסים במקום אחר. ואע"ג דאמרי לעיל איפכא להקל וניחוש דלמא עיוני עיין והדר יהיב היינו טעמא דמסתבר למימר עיוני עיין הואיל וכבר חלקם א: אריד

דרב זביד דאמר שאם רצה להוציא בה זיזין מוציא אלמא כיון דשייר דיומא מקום זיזין נמי שייר 🤊 (הכא נמי כיון דאמר חוץ מפירותיו מקום פירי שייר) אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ברואין אם במחלק מת קנו כולן עמד חוזר בכולן אם בנמלך מת קנו כולן עמד אינו חוזר אלא באחרון 🐠 ודלמא עיוני קא מעיין והדר יהיב סתמיה דשכיב מרע מידק דייק והדר יהיב אמר רב אחא בר מניומי אמר רב נחמן ישכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ועמד אינו חוזר חיישינן שמא יש לו נכסים במדינה אחרת ואלא מתני' דקתני לא שייר קרקע כל שהוא אין מתנתו קיימת היכי משכחת לה אמר רב חמא יי באומר כל נכסי מר בר רב אשי אמר (מ -במוחזק לן דלית ליה איבעיא להו חזרה במקצת הוי חזרה בכולה או לא תא שמע כולן לראשון ומקצתן לשני ישני קנה ראשון לא קנה מאי לאו בשמת לא בשעמד הכי נמי מסתברא מדקתני סיפא ימקצתן לראשון וכולן לשני ראשון קנה שני לא קנה אי אמרת בשלמא בשעמר משום הכי שני לא קנה אלא אי אמרת בשמת תרוייהו ליקנו א"ל רב יימר לרב אשי ותהוי נמי בשעמר אי אמרת בשלמא חזרה במקצת הויא חזרה בכולה היינו דשני מיהת קנה אלא אי אמרת חזרה במקצת לא הויא חזרה בכולה ניהוי כמחלק ולחד מינייהו לא ליקנו יוהלכתא חזרה במקצת הויא חזרה בכולה רישא משכחת לה יבין שמת בין שעמר סיפא לא משכחת לה אלא כשעמר "איבעיא להו יהקדיש כל נכסיו ועמד מהו מי אמרינן כל לגבי הקדש גמר ומקני או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני הפקיר כל נכסיו מהו מי אמרינן כיון דאף לעניים כעשירים גמר ומקני או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני חילק כל נכסיו לעניים מאי מי אמרינן צדקה ודאי מגמר גמר ומקני או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני 'תיקוס ס' (ל"א) הקדיש כל נכסיו מהו הפקיר כל נכסיו מהו בחילק כל נכסיו לעניים מהו תיקו אמר רב ששת לימול ויזכה ויחזיק ויקנה כולן לשון מתנה הן במתניתא תנא מאף יחסין וירת בראוי ליורשו יור' יוחנן בן ברוקא היא איבעיא להו

איבעיא להו בית לאחד ודיומא לאחד מהו מי הוי שיור או לא אם תמצא לומר בית לאחד ודיוטא לאחד לא הוי שיור חוץ מדיוטא מהו אמר רבא אמר רב נחמן אם תמצא לומר בית לאחד ודיוטא לאחד לא הוי שיור אחוץ מדיומא הוי שיור ואליבא

והויא מתנה ואתו יורשין ומפקי מיד ראשון כל המותר או לא הויא חזרה אלא מה שנתן לשני קנה שני והנותר קנה ראשון ואם יעמוד מחליו יחזור בשניהן שהרי לא שייר לעצמו כלום: **ח"ש דמניא כולן לראשון.** במחנת שכ״מ ומקצמו נתן לשני שחזר במקצמ: **שני קנה**. מה שנתן לו ממה נפשך ל"ש מת ול"ש עמד דהא מתנת שכ"מ במקלת היא והויא מתנה שהרי שייר לעלמו מותר נכסים שנתן לראשון שהרי ראשון

לא קנה: **מאי לאו כשמח.** וקתני הראשון לא קנה אלמא חזרה במקצם הויא חזרה בכולהו דאי לא הויא חזרה תרוייהו ליקנו בכל

הנכסים: ומשני לא. לעולם לא הויא חזרה וברייתא כשעמד הלכך שני קנה דמתנה במקצת לא מצי הדר ביה כדקתני מתני׳ אבל בראשון שניתנו לו כל הנכסים בלא שיור אם עמד חוזר כדתנן במתני׳ ולקמן פרכינן אי כשעמד תרוייהו לא ליקנו ואפי׳ שני דכיון דחזרה במקצת לא הויא חזרה בכולהו גבי שני ליכא שיור דהא לא הדר ביה מראשון אלא במה שנתן לשני ובין שניהן נתן הכל ולא שייר

ולא לשייר כלום: אם מת קנו כולן. בפירקין דלעיל (דף קלה:) מי הויא חזרה בכל הנכסים שנתן לראשון דגלי דעתיה שמתחרט ברחשון ומה שנתן לשני מתנה במקצת היא דאיכא שיור

כדין כל מתנת שכ"מ שחין לריכה קנין אם מת: אם בנמלך. שלא היה בדעתו לחלק כל נכסיו אלא אחר שחילק שתק ולא רצה לחלק עוד חזר ונמלך בעלמו לחלק כל הנותר: אלא באחרון. בלבד דלא הוי בה שיור אבל קמאי קנו כדקתני מתניתין" שייר קרקע כל שהוא מתנתו מתנה: ניחוש. דלמא האי דשתיק וחישב בין מתנה למתנה לא הוי כנמלך אלא עיוני מעיין מה יתן לכל אחד ומעיקרא היה בדעתו לחלק את הכל ויחזור בו כשיעמוד מחליו ואמאי קנו קמאי: ססמא דשכיב מרע. עיוני קמעיין בלבו מה יתן לכל אחד קודם שיבואו לפניו ואין לו לשתוק בין זה לזה ומדשתק נמלך הוי: אמר רב נחמן שריב מרע שלחב כל נכסיו. הידועין ולא נמלא לו שיור ועמד אינו חוזר כו': באומר כל נכסיי. לא חילק שדותיו וכרמיו לכל אחד בפני עלמו אלא לשון זה כתב כל נכסיי אני נותן לפלוני ופלוני דכל היכא דאיתנהו נתונין הן יו במתנה ואין כאן שיור. ובפר"ח גרם כל נכסיי אלו הן ולא נהירא: במוחוק. שאנו מוחוקין בו שחין לו עוד נכסים: חיבעיה להו חורה במקלת. שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחד וחזר בו במקלת ונתן שוב לחחר שהרי יכול לעשות כן כדאמרינן דייתיקי מבטלת דייתיקי

זיוין מן הדיוטא לחצר של לוהח: אם

במחלק. שמשעה ראשונה שהתחיל

לחלק היה בדעתו לחלק כל נכסיו

מוסף תוספות

רבינו גרשום (המשר)

מקצתן לראשון וכולן הנכסים שנשתיירו לשני ראשון קנה משום דשייר. שני לא קנה דלא שייר לעצמו כלום: אלא אי אמרת בשמת תרוייהו ליקני. מבותו בשמור והחייות לקני. כדאמרינן לעיל אם כמחלק מת קנו כולם והא מחלק הוא. אלא ש"מ בשעמד ואכתי לא שמעת מינה דחזרה במקצת הויא חזרה בכולה: אמר ליה יימר לרר אשי וחיהוי נמי ברייתא זו בשעמד. ואפי נמי בוייתא זו בשעמו. ואפיי הכי איכא למידק מינה דחזרה במקצת הויא חזרה בכולה: אי . אמרת בשלמא כו׳ היינו דשני מיהת קונה. דהואיל דחזרה במקצת מראשון הוה כחזרה הרי שייר מקצת שלא נתן . לעצמו משום הכי קנה שני: . אלא אי אמרת לא הויא חזרה אלא אי אמרוז לא הויא חודה בכולה. תרוייהו לא ליקני ראשון לא ליקני שכתב לו כל נכסיו ולא שייר לעצמו כלום ושני לא ליקני הואיל . דחזרה במקצת לא הויא חזרה בכולה ולא נשתייר לעצמו כלום דאותו מקצת מראשון נתן לשני והשאר היו ברשות ראשון ולא ברשות נותן. אלא לאו ש"מ דמשום הכי קתני רישא שני קנה דחזרה במקצת

ף (קב) לכליו לוייתין זון לי כוותיים לפטקין שמט לאכלים למולטו. רישא שני קנה דחזרה במקצת מקצת. והכי הלכתא דחזרה במקצת הוי חזרה בכולה. ורישא דהך ברייתא מתוקמא שפיר בין בשמת בין בשמבה. דאם מת הואיל שנתן כולן לראשון ומקצתן לשני שני ודאי קנה ראשון לא קנה. דכי היכי דחזר במקצת שנתן לשני חזר נמי בכל מה שנשתייר לו לראשון בין בשעמד ראשון לא קנה דהא כתב לו כל נכסיו כלא שיור ושני קנה שכשחזר במקצת מראשון חזר בכולן וכשנתן מקצת לשני שייר לעצמו מקצת האחר: סיפא לא משכחת לה. דראשון קנה שני לא קנה: אלא משום טעמא דחזרה אלא משום דלראשון שייר ולשני לא שייר דאי בשמת תרוייהו ליקני: הקריש כל נכסיו מהו מי אמרינן. הואיל דלא שייר כלום חוזר בו כדין מתנת הדיוט. או דלמא אינו חוזר ולא דייניגן ליה כהדיוט וכך מפרשי הפקיר וחילק: אם תמצי לומר הפקיר לא ידע ממאן ליתבע. חילק מהו: כולן לשון מתנה הוא. וקנה. בראוי ליורשו

לעצמו כלום ומהכא פשטינן במסקנא חזרה במקצת הויא חזרה בכולה הלכך בין שמת בין שעמד שני קנה שהרי חזר בו מראשון לגמרי ושייר לעלמו שיור נכסיו שנתן לראשון וחזר בו מהן ומתנה במקלם שמה מתנה: ה"ג מספברא. דבשעמד עסקינן דקתני מקלסן לראשון @ וחזר בו ונתן כולו לשני ראשון קנה שהיה בה שיור והויא מתנה כדקתני מתני׳ דמתנת שכ״מ במקצת מתנה גמורה היא שני לא קנה כלל דלא שייר לעצמו כלום והלכך אם עמד חוזר: אי אמרת בשלמא בשעמד היינו דשני מיהא לא קנה. כדתנן [לעיל קמו:] לא שייר קרקע כל שהוא אין מתנתו מתנה: אלא אי אמרם בשמם תרוייהו נמי ליקנו. כדין מתנת שכ"מ שקונה אחר מיתה היכא דליכא שיור ואם עמד חוזר דאילו מתנה במקצת בין מת בין עמד מתנה גמורה היא אלא לאו בשעמד ומדסיפא בשעמד רישא נמי בשעמד: א"ל רב יימר לרב אשי ו**חהוי נמי**. רישא בשעמד אפ״ה תפשוט דחזרה במקצת הויא חזרה בכולה דאי אמרת בשלמא חזרה במקצת הויא חזרה 🙉 היינו דשני קנה דאיכא שיור נכסים לשכ"מ שחוזר בו ממה שנתנו לראשון וראשון לא קנה אלא אי אמרת לא שמה חזרה אלא מה שלא נתן לשני נשאר ביד ראשון תרוייהו נמי לא ליקנו שהרי בין שניהם נתן כל הנכסים ולא שייר לעצמו קרקע כל שהוא: בין שמת בין שעמד. שני קנה דהא הדר ביה מראשון ואיכא שיור טובא ראשון לא קנה דהא הדר ביה ואפי׳ מת לא יקנה ראשון דהא קי״ל וַלשל קלה:] דייתיקי מבטלת דייתיקי מה לי חוזר בו מראשון ונותן לשני מה לי חוזר בו ומעכב לעלמו וליורשיו: סיפה לה משלחם לה הלה בשעמד. הלכך ראשון קנה דמתנה מקלת הוא ואיכא שיור שני לא קנה דלא הוה במתנתו שיור דאי בשמת תרוייהו ליקנו: **איבעיא להו**. שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו בלא שיור ואח"כ עמד מחליו מי מצי הדר ביה מי חמיר ממחנת הדיוט דנימא דגמר והקדיש הכל בלב שלם בין יחיה בין ימות. ואת"ל דגבי הקדש הכל מוקדש ואפילו עמד: הפקיר כל נכסיו מהו. מי לימא כוונתו לשמים ואקני לגמרי לכל מי שיבוא ויזכה או לא א"נ כיון דהפקיר ממונו הוליאו מדעמו לגמרי ואינו חפך בחזרמו שאינו רולה ליהנות עוד ממנו ואת"ל גבי הפקר דאינו חושש בזה הממון הואיל והפקירו ולא דקדק לחלקו לאוהביו: חילק נכסיו לעניים מהו. מי לימא יד עניים כיד הקדש ואם עמד אינו חוזר או לא תיקו: א"ר ששת. שכ"מ שאמר יזכה פלוני בנכסיי או יטול או יחזיק או יקנה כולן לשון מתנה וקנה דלשון מתנה בעינן כדאמרינן לעיל (דף קמו:) ידור פלוני בבית זה לא אמר ולא כלום עד דאמר תנו או יטול ויקנה או יחסין וירת אם הוא ראוי ליורשו כגון בן בין הבנים: **ור' יוחנן בן ברוקה היא.** דאמר בפירקין דלעיל (דף קנ.) דבריו קיימין וקי"ל כוותיה דפסקינן התם הלכה כמותו:

א) נראה דל"ל אם כמחלק שיהיה שדה זו לפלוני ושדה זו לפלוני וכך מכל נכסיו וכו'.

הגהות הב"ח

(א) גמרא אלא באחרון ניחוש דלמא עיוני: (ב) שם בחומר דלמא עיותי: (כ) שם בחותר כל נכסי. נ"ב ס"א באומר בכסי אלו: (ג) שם במוחוק לן דלית ליה. נ"ב גם מכאן ראיה למה שכתבו מוספות לעיל דף מד ע"ב דאפשר שיש אדם שאין לו הרחע מ"ם: (ד) שם לא נמר ור ע"ט. (ו) שם נמ גנוו ותקני מיקו איבעיא להו הקדים כל נכסיו כל"ל ומיבת ל"א נמחק: (ה) רשב"ם ד"ה איבעיא וכו" לאחר הס"ד ואח"כ מ"ה מי הוי שיור כל"ל ותיבת מקום נמחק: (1) ד"ה באומר וכו' במתנת שכיב מרע וחין כחן. (1) ד"ה ה"נ וכו' וחזר ונתן כולן לשני. נ"ב פיי וכולן מה ששייר ולא נתו לראשוו נתו הכל לשני וכן פירשו הרי"ף והרא" להדיא: (מ) ד"ה א"ל רב יינ

מוסף רש"י

שאם רצה להוציא בה זיזי שאם רנה מוכר נהוניא זי שמט ננט תוכר נהולים זיזין מדיוטא עליונה כנגד חצר של לוחח שמכר לו זה הבית והחלר. נוקח שמכר נו זה הבית והחכר, מוציא. דלהכי אהני מנאיה והכי אמר ליה על מנח שההא דיוטא העליונה שלי לגמרי לעשות כה חפלי אף להוליא ממנה זיזין כמסחילה קודם שמכרמי לך כמסחילה קודם שמכרמי לך הבית והחצר. דשייר בתנאי מהום והשאר כולו כתב לשני. ראשוז והספה כוכן כתב נפני, ראשון קנה שני לא קנה. ואם עמד חחר בשני ואינו חחר בלשון לפי שכשכתב לראשון שייר לעלמו מה שנתן אחר כך לשני, ומן השני חחר דלא שייר כלום ומשום הכי לא קנה (נדרים מג:).

א. ווןהוכיח סופו

תחילתו וכו׳. ומה שהוא תחידתו וכוד, ובוח שווה. מפסיק בין מתנה למתנה, עיוני קא מעיין. רפינו יונה.